

Sygn. akt IV KK 239/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **J. P.** ,
skazanego z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.
po rozpoznaniu na posiedzeniu, bez udziału stron,
wniosku skazanego,
o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt VI Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.,
z dnia 10 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV K (...),
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł kasację, w której zawarł między innymi wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Wniosek ten nie został uwzględniony (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2019 r. - k. 54). Obecnie wniosek w tym przedmiocie złożył skazany J. P., wyrażając w nim dezaprobatę wobec prawomocnego rozstrzygnięcia o karze, poprzez porównanie go do skazań orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w K., sygn. VI Ka (...) wobec innych osób. Autor wniosku wskazał nadto, że konieczność osadzenia go w jednostce penitencjarnej pociągnęłaby dla niego nieodwracalne skutki. Opisał swoją sytuację rodzinną, która była podstawą odroczenia wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności (podeszły wiek rodziców oraz stan zdrowia matki, którymi może się zaopiekować tylko skazany, zagrożenie epidemiologiczne wyłączające rodziców skazanego z

normalnego życia), a także własny stan zdrowia po przebytku wypadku samochodowym. Zwrócił również uwagę na swoją postawę w toku prowadzonego postępowania oraz postawę w codziennym życiu, w którym funkcjonuje przez ponad 7 lat toczącego się postępowania karnego bez naruszania norm prawnych ani społecznych. Podniósł nadto, że kilkumiesięczny pobyt w areszcie śledczym w ramach stosowanego w sprawie środka zapobiegawczego, stanowił wystarczającą dolegliwość i motywację do życia zgodnego z prawem. Toczący się przez wiele lat proces implikuje zaś ciągłe poczucie niepewności co do przyszłości (uniemożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej) oraz spowodował rozpad jego rodziny.

Wniosek J.P. nie zasługiwał na uwzględnienie. Zaprezentowana w nim argumentacja, między innymi przez pryzmat dolegliwości związanych nie tylko z orzeczoną karą, lecz również długotrwałe toczącym się procesem karnym oraz wskazująca na to, że spoczywający na skazanym obowiązek wobec rodziców uniemożliwia mu stawienie się do odbycia kary, nie stanowi okoliczności istotnych do orzekania w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Decyzję o wstrzymaniu wykonania orzeczenia może co prawda uzasadniać, a nawet niejednokrotnie powinna, perspektywa poniesienia określonych dolegliwości wynikających z konieczności osadzenia w zakładzie karnym. Konieczność zapobieżenia owym negatywnym skutkom wykonania orzeczenia podlega jednak ocenie w powiązaniu z podniesionymi w kasacji zarzutami oraz prognozą ich trafności. Obowiązek odbycia kary i związane z tym komplikacje w życiu skazanego nie stanowią samoistnej podstawy orzekania o wstrzymaniu wykonania orzeczenia. Jedynie w sytuacji wystąpienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji, ochrona skazanego przed niepożądanymi konsekwencjami wadliwego orzeczenia poprzez wstrzymanie jego wykonania jawiłaby się bowiem jako konieczna. Wstępna ocena zarzutów kasacyjnych, co już ocenił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 czerwca 2019 r., nie przekonywała o tak oczywistej zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia, która miałaby skutkować uznaniem, że wykonanie wobec skazanego orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji pozostawałoby w jaskrawej kolizji z zasadą sprawiedliwości.

Skazany we wniosku podniósł szereg argumentów dotyczących sytuacji osobistej, które w jego ocenie przemawiają za niemożnością wykonywania obecnie wobec niego kary pozbawienia wolności, a nadto kwestionował wymiar tej kary. Są to jednak okoliczności, które bądź mogą być przedmiotem jedynie środka zaskarżenia wniesionego od wyroku, bądź - wobec powyższej oceny zarzutów kasacyjnych - przedmiotem badania w postępowaniu karnym wykonawczym. Sąd Najwyższy procedując w trybie art. 532 k.p.k.

nie orzeka jako sąd penitencjarny, który jest jedynym sądem kompetentnym do badania sytuacji życiowych osób skazanych w aspekcie instytucji prawna karnego wykonawczego oraz podejmowania ewentualnych rozstrzygnięć w kwestii modyfikacji wykonania kary pozbawienia wolności.

Z tych względów Sąd Najwyższy nie stwierdził podstaw do uwzględnienia wniosku.